

Catalans a M

Conta la llegenda que en plena dictadura uns il·lusos com ara nosaltres van demanar permís a Madrid per a fer un diari en català. A Madrid hi havia un ministre català —com sempre, diguin el que diguin— de manera que el dictador, en ple consell de ministres davant de la petició i amb la murrieria típica del *xusquero* va dir que ja que allà hi havia un català, que fos ell el que opinés sobre la concessió o la denegació del permís.

El ministre, que no era un altre que Gual Villalbí va contestar que precisament perquè era català es considerava la persona menys indicada per opinar sobre el cas justificadament, va afegir, ja que ell n'era molt, de català, i estimava molt la seva terra.

El consell de ministres va passar, doncs, amb tota lògica, al següent punt de l'ordre del dia, i el diari en català a la posteritat —i ara faria bonic de rematar-

ho comprovant si n'hi havia cap, de ministre català a Madrid, quan el primer diari en català d'aquesta època, l'*Avui*, va obtenir el permís de publicació.

Es inútil d'examina les característiques personals dels tres ministres si més no d'origen català: que si Serra no és ni patriota espanyol i per tant n'hi hauria prou de satisfer la seva set sempiterna de poder (factor actiu de compensació, com diuen els psiquiatres i reconeixia Ringo Starr per explicar perquè tocava la bateria i no la flauta de bec) perquè ens

afavorís; que si Borrell, nascut a Catalunya com Kissinger a Alemanya, se sent tan català com Kissinger alemany i per tant se l'ha d'excusar si està tan disposat a facilitar-nos les coses com Kissinger a l'Alemanya de l'Est —és a dir a l'Alemanya, a la Catalunya "impròpia"—; que si Jordi Solé Tura no per haver decidit que el catalanisme era cosa de la burgesia va deixar de traduir dotzenes de llibres a la llengua d'aquesta mateixa burgesia (al català, cal precisar-ho, perquè n'hi ha que estan convençuts que la burgesia catalana de tant en tant es passa a l'espanyol i sovint envia part dels seus plançons més o menys legítims a fer carrera a Madrid), ni que les motivacions fossin de pura supervivència crematística.

Tots aquests detalls personals estan molt bé i a més serveixen per escandalitzar-nos-en o per omplir-nos-en la boca. Però ni una sola d'aquestes anècdotes, esperançadora o desilusionadora, no pot amagar la més estricta realitat: que el cardenal Gomà, que va beneir els canons de Franco, era català, i amb accent; que López Rodó, un dels més importants ministres de Franco i dels més decisius a l'hora d'allargar uns quants anys la vida a la dictadura no solament era català sinó que era de Sant Feliu de Codines; que la dictadura de Primo de Rivera va naixer a Barcelona, acotxada per la burgesia catalana.

La resta és racisme.

Ramon Barnils

L'Iraq bull

El ràpid final de la guerra del golf Pèrsic no ha tingut els efectes que s'havien esperat. I un dels efectes es refereix, és clar, a la substitució, violenta o pacífica del tirà Saddam Hussein. Tots sabem que el grau de la intervenció de la dictadura en els mitjans d'expressió governats des de Bagdad arriba fins l'extrem que una bona part de la població iraquiana desconeix els detalls de la derrota del seu exèrcit. Les ràdios oficials encara proclamen la gran victòria del nou Saladí sobre les forces del Gran Satan. El general Norman Schwarzkopf ha recorregut el territori de Kuwait per buscar records de guerra que satisfan extraordinàriament al seu fill, allà als Estats Units. Mestres tant l'Iraq bull. Al sud, i sobretot al voltant de la ciutat de Bàsora tropes irregulars xiïtes, a les quals s'uneixen desertors de l'exercit iraquí han emprès accions destinades a crear una especie d'estat islàmic al sud de l'Iraq. Al nord tampoc es respira tranquil·litat. Els kurds creuen que ha arribat l'hora de venjar-se de la cruel repressió que van patir, amb l'ús de gasos tòxics. Ara, les informacions de Bagdad són confuses. S'ha de tenir en compte que el mateix Saddam Hussein que durant els mesos d'espera i durant els dies de l'acció aèria confiava en els serveis propagandístics de la CNN i dels corresponals espanyols com Alfonso Rojo, enviat del diari madrileny *El Mundo*, ha pres la decisió

d'expulsar a tots els periodistes estrangers. Les notícies no tant sols arriben censurades sinó destinades a un consum especial. L'última referència es referia a un suposat atemptat comès pel vice-ministre de Saddam Hussein que va caure immediatament abatut pels guardies del dictador. No hi ha cap manera de confirmar o desmentir aquest rumor. Però tot sembla indicar que els dies de Saddam Hussein estan comptats. Lògicament, crec, que cap comanyia de segurs de vida l'estendria una pòlissa.

A Espanya s'ha produït un fet que il·lumina la situació. L'ambaixador de l'Iraq a Madrid, Ershad Tawfiq Ismail, que es va aixecar amb tanta ferocitat contra les "facilitats logístiques" donades pel govern als vols dels B-52 ha donat l'important pas que representa demanar asil polític per a ell i la seva família. La decisió final sobre aquesta petició correspon a la Comissió de l'Asil, amb representants del Ministeri d'Interior i d'Assumptes Exteriors. La impressió dominant quan escric aquestes línies és que l'asil polític es concedirà simplement

perquè hi ha serioses raons per pensar la vida de l'ambaixador i la seva família perillarien cas que tornessin a l'Iraq. I aquest és el primer cas que ens afecta de prop. Mentre l'Iraq s'ha mantingut absent de la conferència de l'OPEP a Ginebra, *et pour cause*, els pilars del règim refusen correr la sort de Samson en el sopar dels filisteus. **Fabià Estapé**

